

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Duminica Tomii.

Cea dintâia Duminică de după învierea Domnului, ne dă prilej să vorbim despre credință. Toma cel necredincios ne aduce aminte de acei oameni, cari nu vreau să creadă nimic, dar și de aceia, cari cred cu cea mai mare ușurință orice li s'ar spune.

Drumul creștinului adevărat este mai aproape de Toma, care nu vrea cu ușurință să creadă, ci vrea să aibă convingere tare și, numai întemeiat pe această convingere, să lupte pentru ea — dacă trebuie — și până la moarte, decât de credulul dus de orice vânt.

Ce a făcut Toma? N'a vrut să creadă spuselor apostolilor, că l-au văzut pe Isus. Deși dacă el își aducea aminte, că acel Isus despre care spuneau ceilalți apostoli că a înviat, și-a prorocit moartea și învierea; că a făcut atâtea fapte minunate, chiar înviind pe alți morți — ar fi putut să creadă. Dar el a vrut dovadă mai limpede și mai puternică: să vadă cu ochii proprii, să pipăe cu mâinile proprii.

Dacă Toma ar fi crezut numai spuselor celorlalți apostoli, ar fi avut credință. Nu ș'ar fi înșelat, pentru că apostolii Domnului adevăr au spus. Dacă după aceste vorbe

credea, și-l mărturisea pe Hristos cel înviat, adevăr credea și adevăr mărturisea. Dar el a vrut să vadă și să pipăe! Și fiindcă sincer și cu încredere în Dumnezeu l-a vrut acest lucru, i s'a dat lui, și văzându-l pe Isus și pipându-i ranele a recunoscut, căzând la picioarele Lui, că Acesta este Domnul lui și Dumnezeuul lui.

De ce trebuie să fim rezervați în credințele noastre, apropiindu-ne de Toma și să credem numai argumentelor de tot puternice?

Pentru că azi sunt mulți apostoli mincinoși. Pentru că sunt multe credințe care se pun înaintea noastră ca adevărate. Pentru că sunt departe de noi vremile când au învățat profesii, Hristos și apostolii Lui. Învățăturile și învățătorii trebuie să le cernem prin sita dragostei de adevăr și de credință ca să nu rătăcim pe căi greșite, crezând neadevăruri și așa pierzându-ne sufletele.

Învățăturile Domnului Isus și ale apostolilor sunt scrise în evanghelii și în epistolele apostolilor. Dar Isus a făcut în afară de cele scrise în scriptură și multe alte fapte și a dat multe învățături care n'au putut să fie scrise, după vorba sfântului evanghelist Ioan: „Sunt încă și alte multe care le-a făcut Isus, care dacă s'ar scrie toate, mi se pare nici în lumea întreagă n'ar încăpea cărțile” (Ioan 21, 25.)

Atât învățăturile scrise cât și cele nescrise de apostoli și evangheliști s'au păstrat însă neschimbate și necintite în sfânta Biserică, catolică adică „ceea dela o margine a pământului până la cealaltă”. Prin urmare, numai aceea învățătură este dreaptă care este în conformitate cu învățăturile acestei Biserici și este aprobată de ea. Ochii noștri și degetele noastre pentru a cunoaște legea creștinească cea adevărată, azi sunt învățăturile Sfintei noastre Biserici. Ceeace, prin această Biserică se vede de adevărat, adevărat este și ceea ce prin aceasta învățătură se vede de fals, fals este. Cum, prin învățătura Bisericii L-am cunoscut pe Domnul, așa este și avea Domnul nostru și Dumnezeu nostru.

După sărbători.

Trecut-au sărbătorile. Văzut-am înfricoșatele patimi, trupul Dumnezeesc pironit pe cruce, ranele din cari a curs sângele dătător de viață, bucuratu ne-am de învierea lui Hristos,

Trupul Domnului poartă și azi cele cinci rane, cele cinci izvoare de scump sânge din care gustând vom avea viața de veci.

Hristos poartă pe Trupul său ranele ca veșnice marturii ale patimilor suferite. Dar nu numai trupul prea mărit al Domnului ci și trupul tainic poartă dureroase rane. Sf. apostol Pavel spune despre Biserică, că ea este trupul tainic al lui Hristos (I-Cor. 12, 27). Biserica — adunarea tuturor credincioșilor — sângerează și azi ca în trecut în cinci locuri și aceste rane sunt nesfârșit de dureroase, căci ele sunt pricinuite de răutatea oamenilor cari sunt hrăniți la sânul Ei ca de o îngrijorată și bune mamă. Fiii Ei — oamenii — cauzează aceste rane astfel Ea suferă și mai mult.

Să vedem rând pe rând cele cinci dureroase rane ale sf. Biserici.

1. Învățăturile nelegiuite și potrivnice lui Dumnezeu au produs în sânul oamenilor turburări și viață fără de Dumnezeu. În Rusia cea mare episcopii și preoții sunt prigoniiți, bisericile dărâmate, iar altele transformate în grajduri, copiii — scumpe odrasle — părăsiți, tinerii în școli învață să se lupte cu Dumnezeu, iar inimile sunt umplute de ura împotriva fiului Dumnezeesc. Învățăturile nelegiuite propovăduite de cei inversunați împotriva Bisericii, prind apoi rădăcini și în sufletele acelor cari sunt neîdestuliți și nu pot să rabde greutățile și mizeria vieții de azi.

2. Desbinările care au împărțit în mai multe tabere ceata creștinilor. Unii dintre creștini în veacul al unsprezecelea s'au alăturat de aceia cari n'au ținut seamă de de cuvintele lui Hristos zise la cina de taină: „ca toți să fie una” (Io. 17, 21) și au încercat să nimicească unitatea Bisericii și astfel să taie în mai multe bucăți trupul tainic al lui Hristos. Alții în veacul al șase-sprezecelea au propovăduit o nouă învățătură potrivnică învățăturai apostolilor, lipsită de adevărata cinste ce trebuie să se dea lui Dumnezeu și sfinților. Și unii și alții — s'au desfăcut de viața cea adevărată care este Hristos (Io. 15, 1) și au primit învățături omeneshti deși sf. Pavel pune anatemia asupra acelor cari au primi alte învățături decât cele propovăduite de el (Gal. 1, 8).

3. Necredință în viața de toate zilele a multora dintre noi. Faptele nepovățuite de Dumnezeu, depărtarea dela Hristos și viața păcatoasă toate pricinuesc adâncă durere Bisericii deoarece prin păcatele noastre reînnoim patimile Domnului și întristăm Spiritul mângâitor pogorît din ceruri să lucreze în mijlocul nostru.

4. Lenevia și neînțelegerea părinților de a duce copiii la Hristos, deși Domnul ne spune se nu oprim pruncii, ci să-i lăsăm să se apropie de El (Marcu 10, 14). După sărbătorile Invierii micii copii necuminecați până acuma, în conțelegere cu preoții, trebuie îndemnați și povățuiți la Hristos pentru ca primind trupul și sângele Domnului, sa se învețe a-l iubi și a-l cinsti și a deveni buni și adevărați creștini.

5. Lașitatea în mărturisirea credinței noastre și vânzarea lui Hristos pentru interese lumești. Nu avem îndrăsneala să ne afirmăm ca creștini catolici și când nori

negri apasă asupra Bisericii în loc ca să luptăm pentru depărtarea norilor noi ne lepădăm de Isus cași Petru în noaptea patimilor (Matheim 26, 74) și pentru interese suntem în putere a ne depărta chiar din sânul adevăratei biserici a lui Hristos.

Să ne mângâie că Biserica lui Hristos va birui și nu se va dărâma. În rugăciunile noastre adesea să pomenim Biserica, cerând dela Regele Hristos să apere și să ocrotească una, sfântă, catolică și apostolică biserica.

Ion Berinde. Satu Mare.

Indoiala.

Ne place nouă, ca lumea să ne fie de sceptici, căroră le trebuie dovezi, cari nu cred nimic la prima afirmare, cari nu cunosc autoritate și cari numai lucrurile ce cad în domeniul simțurilor lor le țin de adevărate. Jucăm rolul indoielnicului, căci indoiala în sufletul omenesc e la început numai un rol, numai o mască, sub care se ascund adevăratele noastre sentimente și păreri. Dar un rol jucat prea mult timp devine a doua natură și în sfârșit ne găsim în starea aceea regretabilă în care ne îndoim de existența. Atotputernicului, de cinstea semenilor noștri și de a noastră însine.

Natura omului îl face ca să creadă altora. Aceasta se observă la copil neinfestat încă de microbii indoiei, la copil care nu simte nevoia se pozeze, se joace rol. Acesta în nevinovăția lui crede orice îi spunem, căci el fiind sincer, nu se îndoiește nici de sinceritatea altora. Așa că — deși filosofii spun, că îndoiala e începutul filosofiei — prea multă îndoială înseamnă prea multă minciună. Aceasta nu vrea să spună noi trebuie să credem orice învățătură falsă, dar ca noi nu trebuie și nu e permis să ne îndoim de capacitatea noastră de a cunoaște adevărul. Filosofia care spune că nu puteem cunoaște adevărul, e filosofie distrugătoare și credința care afirmă același lucru e credința distrugătoare.

Isus, Regele nostru, prețuiește nespuse de mult credința necondiționată. El spune: „Dacă mă văzut și Tomă crezuși: fericiți, cari nu au văzut și au crezut!” Acest merit, — de a nu vedea și a crede, — fiecare dintre

noi și-l poate câștiga, și cu el și fericirea promisă. Trebuie însă, să cerem darul Spiritului Sfânt, care ne dă ochi pentru văzut și urechi pentru auzit. Cu ajutorul acestui dar, credința noastră va avea puterea convingerii.

Și credința odată transformată în convingere e izvorul fericirii pământești și celei veșnice. Aceasta, dacă ne-am câștigat-o și dacă faptele noastre sunt în concordanță cu ea, nimic mai mult nu avem de dorit în viața aceasta.

Dar, ca să avem cândva asemenea credință tare, trebuie ca nici în glumă, să nu vorbim cu îndoială despre adevărurile Bisericii noastre. Să nu pozăm în rolul marelui sceptic, căci pozul poate deveni obișnuință și rolul realitate. Să ne păzim, de persoane cari se arată necredincioși pe față și de aceea ca pentru voia lor să ne arătăm, — deși nu suntem, — și noi necredincioși, căci cine din interese, nu-și mărturisește sau își neagă credința, e mai josnic, decât acela care nu-o are. Dar să ne ferim și mai mult de acei lupi în piele de oaie, cari se arată credincioși, dar în fond nu au credință, sau au credință corespunzătoare ticăloșeniei lor. O, câte suflete menite să fie grădina înfloritoare a credinței adevărate, nu și au aflat moartea în societatea acestora!

Credința e cea mai mare comoară a noastră. Deci să o îngrijim cu sfințenie. În vremurile grele de azi, când suntem istoviți de necazurile psihice și materiale numai credința tare și neclintită ne poate ajuta. Când universul pare a se dărâma, când am pierdut orice punct fix, de care se atârnam pârghia vieții noastre, când toate valorile de până acum, se dovedesc de trecătoare, când rostul nostru de pe pământ se arată fără niciun scop, — atunci numai privirile noastre îndreptate spre cer pot afla acel punct solid, de care fixându-ne nu vom fi doborâți în mijlocul catastrofei generale. Numai credința ne va ține pe calea care trebuie să fie umblată de toată suflare care pretinde ca să fie numit: om.

Dr. Irina Berinde.

Rabinerii din America au convocat o mare adunare a învățașilor legii vechi. În aceasta adunare doresc a face revizuirea procesului lui Isus. Și acesta este un pas spre unirea tuturor.

Caractere.

Despre un ofițer cu numele: Pacheron am citit undeva, că avea datină a zice: Sunt mai mândru de numele de „creștin catolic”, decât de sabia mea de ofițer. N'ar fi suferit nici când, ca oricine în convingerea sa religioasă catolică să-l ofenzeze. În toată ținuta sa, în vorbirile, faptele sale și chiar în societatea celor de altă convingere religioasă și-a manifestat și afirmat cu toată tăria suflătoare, deamă de un veritabil ostaș al lui Hristos aceasta ținută.

A și avut stimă și a fost respectat înaintea altor oameni, aderenți ai altor culte pe baza acestui motiv, că a pretins respectarea convingerilor sale adevărat religioase. A fost un caracter solid în așa măsură, că protestanții la moartea lui au scris despre dânsul: „Dacă toți catolicii ar fi ca ofițerul Pacheron, în scurt timp n'ar mai fi protestanți și nici aderenți al altor confesiuni în țară.”

Pe timpul războaielor franceze, bravul conducător al Tirolezilor, cu numele Petru Mayr a devenit prinsonier. Consiliul de război al francezilor l'a judecat la moarte, însă soția președintelui acestui consiliu a compălimit soarta tragică al acestui erou, precum și a fiilor săi minori, din care cauză a înduplecat pe soțul ei, ca din nou să-i dezbătă cauza judecării. Tot odată aceasta vrednică soție milostivă a trimis veste prinsonierului îndemnându-l: „Numai un cuvânt să spună, că n'a cetit și n'a criticat proclamația împăratului Napoleon.” În ziua următoare generalul președinte al tribunalului militar l'a întrebat: „Cetit-ai epistoala împăratului nostru”? „Da, am cetit hârtia aceea murdară, însă am desconsiderat-o cu tot disprețul sufletului meu,” a răspuns prinsonierul acuzat. „Ți-ai rostit judecata însuși, răspunseră judecătorii, iar Petru Mayr a replicat: Bărbatul tirolez conștiu de credința sa catolică nici când nu-și va răscumpăra viața mințind.”

Să ne ridicăm și noi la pedestalul acestor convingeri catolice; viața zilnică să ni-o conformăm amăsurat preceptelor Bisericii noastre catolice, ca nici Dumnezeu și nici oamenii să nu ne judece de lașitate, de oportunism și de indiferență, iar celor ce în astfel se afirmă, li se cuvine cinste și nouă îndemn de urmat.

D. V.

Din Satu-Mare primim știrea îmbucurătoare, că s'au făcut lucrările preliminare pentru clădirea unei Biserici pompoase, — care să fie încăpătoare pentru marele număr al acelor, cari ascultă sf. Slujbă. După planul făcut, aceasta biserică ar fi cea mai mare din eparhia noastră.

Mai mulți credincioși de toate națiunile, au lansat o cerere către Preafericitul Părinte, ca anul viitor — 1933 — să fie decretat de an sfânt, întru amintirea răstignirii și învierii Domnului N. I. Ch. împlinindu-se 19 veacuri dela cel mai mare eveniment al creștinătății.

În Londra într'un spital a murit cel mai bătrân om al lumii: Zoro Aga. A trăit 158 ani, de 12 ori a fost căsătorit și a avut 48 de copii. Dintre copii lui nu trăește decât o fata, având acum 70 ani.

Din ordinul Preafericitului Părinte 4 călugări au trecut la ritul slavon. Acum ei studiază în colegiul rusesc din Roma. La timp favorabil, vor fi trimiși ca misionari în Rusia. Sf. Părinte nu-și pierde nădejdea.

Calendar săptămânal.

8—14 Maiu 1932.

8. **Dumineca Tomii** (Ev. d. Ioan 20, 19) Ap. Ev. Ioan
9. **Luni Pr. Isaia**
10. **Marți Ap. Simeon Zilot † 64**
11. **Mercuri M. Mochie**
12. **Joi P. Epifan**
13. **Vineri M. Glicheria † 177**
14. **Sâmbătă M. Isidor † 250.**